

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 815/2015
23.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.С., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката С.П., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици – Судска јединица у Владичином Хану К бр.1368/13 од 12.05.2015. године и Вишег суда у Врању 1Кж 390/15 од 30.06.2015. године, у седници већа одржаној дана 23. септембра 2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.С. – адвоката С.П., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици – Судска јединица у Владичином Хану К бр.1368/13 од 12.05.2015. године и Вишег суда у Врању 1Кж 390/15 од 30.06.2015. године, у делу који се односи на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4, члана 438. став 2. тачка 1. и на повреду из члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу исти захтев ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици – Судска јединица у Владичином Хану К бр.1368/13 од 12.05.2015. године, окривљени С.С. оглашен је кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које дело је осуђен на новчану казну у износу од 10.000,00 динара. Истовремено је одређено да је окривљени дужан да новчану казну плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде, те да ће се ова казна уколико је окривљени не плати у наведеном року, заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да плати на име судског паушала износ од 3.000,00 динара, и на име нужних издатака приватној тужиљи Љ.В. износ од 59.660,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Врању 1Кж 390/15 од 30.06.2015. године, одбијена је као неоснована жалба окривљеног С.С., а пресуда Основног суда у Сурдулици – Судска јединица у Владичином Хану К бр.1368/13 од 12.05.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног С.С. – адвокат С.П. поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, и то конкретно због повреде члана 438. став 1. тачка 4. и став 2. тачка 1. ЗКП, члана 439. тачка 1. до 3. ЗКП и члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је правноснажном пресудом повређен закон на штету окривљеног, или да побијане пресуде укине а предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, и нареди да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу који се односи на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4, члана 438. став 2. тачка 1. и на повреду одредаба из члана 441. став 4. ЗКП, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног правноснажне пресуде побијају због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4. ЗКП и с тим у вези истиче да је у доношењу првостепене пресуде учествовао судија "у чију је непристрасност окривљени више пута изразио озбиљну сумњу", који је морао бити изузет од поступања у конкретном случају, обзиром да није могао са пуном објективношћу и непристрасношћу водити кривични поступак против окривљеног и донети правичну и на закону засновану пресуду.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног оцењени су неоснованим, из следећих разлога:

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4. ЗКП, постоји уколико је на главном претресу учествовао судија или судија поротник који се морао изузети, при чему је реч о постојању неког од разлога за изузеће предвиђених у члану 37. став 1. тачка 1. до 4. ЗКП, а не о постојању околности које изазивају сумњу у његову непристрасност, што би евентуално могао бити разлог за изузеће судије, односно судије поротника од судијске дужности у смислу члана 37. став 2. ЗКП.

Како бранилац окривљеног С.С. у захтеву за заштиту законитости указује на разлог и за изузеће из члана 37. став 2. ЗКП, који разлог не представља

битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4. ЗКП, то је захтев у овом делу одбијен као неоснован.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП. С тим у вези у захтеву се наводи да је правноснажна пресуда заснована на доказу на коме се не може заснивати – на суочењу приватне тужиље и сведока Б.Ј.

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП постоји ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати, осим ако је, с обзиром на друге доказе очигледно да би и без тог доказа била донесена иста пресуда.

Једна од доказних радњи у поступку, предвиђена Закоником о кривичном поступку, представља и радња суочења сведока, односно сведока и окривљеног сходно одредби члана 99. ЗКП, којом је прописано да сведок може бити суочен са другим сведоком или окривљеним ако се њихови искази не слажу у погледу чињеница које су предмет доказивања.

Како, дакле, суочење представља једну од доказних радњи, која је прописана одредбама Законика о кривичном поступку, то су неосновани наводи изнети у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – да се правноснажна пресуда заснива на недозвољеном доказу, јер је заснована, поред осталог, на суочењу приватне тужиље и сведока Б.Ј.

Најзад, неосновани су и наводи захтева којима се указује на повреду одредаба из члана 441. став 4. ЗКП.

У вези са овом повредом, у захтеву се истиче да је првостепени суд окривљеног обавезао да приватној тужиљи плати износ од 16.500,00 динара на име састава тужбе од стране адвоката и 36.000,00 динара на име заступања од стране адвоката, који трошкови нису претходно били специфицирани и опредељени по врсти и висини.

По оцени овога суда, наводи захтева ни у овом делу нису основани. Ово стога што је на главном претресу одржаном дана 12.05.2015. године, у завршној речи, пуномоћник приватне тужиље – адвокат М.В. истакла да тражи накнаду трошкова по адвокатској тарифи за сваку предузету радњу према евиденцији у списима, те на име таксе за тужбу и пресуду, као и трошкове на име сведочких дангуба и личних дангуба за приватну тужиљу. Како је дакле, пуномоћник приватне тужиље у завршној речи тражио накнаду трошкова за све радње учињене у поступку по адвокатској тарифи, на који начин је довољно одредио и специфицирао своје трошкове, а на основу чега је првостепени суд и обрачунао висину трошкова поступка, те обавезао окривљеног да приватној тужиљи плати 16.500,00 динара на име састава тужбе и 36.000,00 динара на име заступања од стране адвоката, а да претходно није поднет специфицирани трошковник у писаном облику. Стога је захтев и у овом делу оцењен неоснованим.

Захтев браниоца окривљеног, у осталом делу, одбачен је као недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члан 438. став 1. тач. 1. и 4. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1, члан 439. тачка 1. до 3. и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

Како је бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева, само формално истакао повреду из члана 439. тачка 1. до 3. ЗКП, не кокретизујући у чему се ова повреда састоји, док суштински, у образложењу захтева, указује на погрешну оцену доказа и полемише са чињеничним утврђењима у правноснажној одлуци, што не представља разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и њиховим браниоцима, то је захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

У захтеву се наводи, у вези са повредом члана 441. став 4. ЗКП, да је износ од 4.200,00 динара на име личне дангубе приватне тужиље, и то за 6 приступа суду од по 700,00 динара, који је окривљени обавезан да плати, превисоко одређен, посебно када се има у виду да присуство приватне тужиље на претресима на којима је заступао пуномоћник није обавезно.

Међутим, како је питање висине трошкова на име дангубе чињенично питање, а из којих разлога није дозвољено окривљеном и браниоцу подношење захтева за заштиту законитости сходно члану 485. став 4. ЗКП, то је захтев и у овом делу оцењен недозвољеним.

Надаље, у захтеву се указује и на повреду одредаба члана 354. ЗКП, која повреда у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља дозвољен разлог за подношење захтевима окривљенима и њиховим браниоцима. Стога је захтев и у овом делу одбачен као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**